

arbejderne en sundhedsfremmende behandling. Der er ingen grund til at begynde at lave et andet regelsæt, når det eksisterende kan udnyttes fornuftigt. Det synes jeg faktisk man skulle skrive sig bag øret.

Der er også en anden grund. Der er ingen tvivl om, at en gennemførelse af denne særregel om skattefrihed for sundhedsydelse – det skatteretlige princip, som jeg har været inde på – medfører, at personalegoder beskattes generelt.

Derudover mener jeg, at en regel om skattefrihed vil føre til adskillige afgrænsningsproblemer her, f.eks. i forhold til de behandlingstyper, der skal være omfattet af skattefriheden. Jeg nævnte, antydede kort disse problemstillinger i min indledning. Når jeg har drøftet det her med folk, når emnet er på bane, tænker nogle på operationer til ledende nøglemedarbejdere. Det er ét tema. Andre tænker på rygeafværing f.eks. som led i virksomhedens rygepolitik eller alkoholfævning via Minnesotakuren, eller hvad det nu er, man tænker på, når man snakker om arbejdsgiverens muligheder for at betale sundhedsudgifter.

Og skal det gøre nogen forskel, om en operation skyldes en skade, der er opstået i fritiden, f.eks. under udøvelse af sport, og som slet ikke på nogen måde kan betragtes som en arbejds-skade, eller er det ligegyldigt?

Afgrænsningsproblemerne er betragtelige. Man kan være meget sikker på, at uanset hvor man end vil sætte grænsen, vil der være nogle, der føler sig dårligt behandlet af lovgiverne, for alle kan være enige om, at der må sættes en grænse, men grænsen bør naturligvis ligge på den rigtige side af den situation, som man selv regner med at kunne lande i.

Hertil kommer, at ligningsmyndighederne, der skal tage stilling til skattefritagelsen, skal bebyrdes som følge af dette med det merarbejde, der følger af en sådan fritagelse. Det er en særdeles u hensigtsmæssig ressourcebelastning i kommunerne, det er en belastning af ligningsmyndighederne, som jo først og fremmest skulle bruge deres ressourcer på at foretage fornuftig ligning af de komplicerede tilfælde og ikke til at tage stilling til, hvilke typer af sundhedsudgifter der er skattefri.

Så afgrænsningen vil under alle omstændigheder blive meget vilkårlig og medføre skattefrihed for behandlinger, der f.eks. end ikke er arbejdspladsrelaterede, hvis alle ønsker og synspunkter skal tilgodeses. Så der er ingen tvivl om, at man her åbner en ladeport.

Dernæst må det i givet fald vurderes, om det skal være en betingelse for skattefrihed, at alle medarbejdere får tilbudt sundhedsydelsen på lige vilkår, sådan som det gælder i dag, for så vidt angår helbredsundersøgelser. Skal sundhedsydelsen være skattefri, hvis arbejdsgiveren alene tilbyder ydelsen til visse uundværlige nøglemedarbejdere, således at de også på dette felt bliver særlig privilegerede, eller skal det være et vilkår, at det skal gælde for alle ansatte? Det er da ikke ligegyldigt.

Får alene nøglemedarbejdere tilbudt sundhedsydelsen, uden at virksomhedens almindelige ansatte får tilbudt ydelsen, jamen så vil virksomheden selvfølgelig gøre forskel på medarbejderne, og det er også noget, som man bør tage stilling til.

I det hele taget vil forslaget ud over denne vilkårlighed skabe en række andre vilkårligheder. Arbejdsløse, hjemmearbejdende og andre grupper uden tilknytning til arbejdsmarkedet får ikke denne mulighed for betalte behandlinger, men kommer indirekte til at medfinansiere skattefritagelsen for andre. Det er også noget, der er værd at tage i betragtning.

Så afslutningsvis: Regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget af de nævnte vægtige grunde, hvoraf der måske kan være grund til at nævne én, nemlig det forhold, at det eksisterende regelsæt er tilstrækkelig fleksibelt til, at intentionerne i forslaget faktisk kan tilgodeses inden for dette.

Anna-Marie Hansen (S):

Diskussionen om en generel skattefritagelse for arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter dukker op med jævne mellemrum, men meget ofte på et mangelfuldt grundlag, senest ved lovforslag nr. L 180 om lempelse af beskatningen af frynsegoder, hvor Venstre og De Konservative atter førte temaet til torvs.

Derfor kommer det heller ikke bag på Socialdemokratiet, at V og K her fortsætter det ideologiske felttog. V og K ved jo godt, at en generel skattefrihed på området vil medføre en større privat andel i sundhedssektoren og dermed et brud på de grundlæggende principper om lige adgang til behandling, når sygdom rammer. Det minder om manipulation med de faktiske forhold, når V og K påstår, at alle kan vinde ved gennemførelse af et lovforslag, der giver yderligere skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter.